

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 179.

52de Møde.

Fredagen den 12te April.

(Fortf.)

Grundtvig (fortsat): Det er det Første, og hvad det Andet om Ministrene angaaer, da forstaaer jeg det ikke; det vil sige, jeg kunde vel forstaae, at, dersom Ministrene havde forlangt det af os, at da maatte vi have afhandlet Spørgsmaalet; men jeg kan ikke forstaae, hvorledes Udvalget, uden netop fordi det er vedvarende, og havde intet Andet at gjøre, skulde tænke sig saa dybt ind i Ministrenes Stilling, at det skulde finde det nødvendigt, at lempe sig derefter eller lette dem deres besværlige Arbejde. Jeg skjønner nemlig ikke rettere, end at det falder den høitæredede Minister, som maatte være vedkommende, at det falder ham langt, langt lettere, at forene 14 med sig, og det behøver han ikke engang; thi der er flere end en af Ministrene her i Thinget, og de ville vel alle staae den vedkommende Minister bi, da at forene blot 10 à 12 af Thingets øvrige Medlemmer til et Forslag, hvis det skulde findes nødvendigt, det mener jeg er saa let, som man siger at fløe sig i sit Hoved. Altsaa det kan jeg ikke finde nogen Grund til; men jeg finder ogsaa, at det er overdrevent, den Lettelse. Vi kunne ikke ønske, at det til Jævnshold skulde skee, at de Endringsforslag, som bleve antagne ved 2den Læsning, at de ved 3die Læsning skulde igjen slydes ud, og til Andet kan jeg ikke forstaae, at Ministrene skulde behøve at stille nye Endringsforslag. Jeg troer altsaa, at Afgangdertil er saa let for Ministrene, som den bør være, og jeg kan derfor ikke troe, at det er værd for det ærede Thing at spille et eneste Ord, et eneste Dieblik mere derpaa.

Ordfører: Jeg skal bestrebe mig for saa kort som muligt at besvare de Indvendinger, som det ærede Medlem, der sidst havde

Ordet, fremsførte mod Udvalgets Forslag. Men foreløbigt skal jeg tillade mig en Forklaring, som ikke, strengt taget, vedkommer denne Sag; det er om Forretningsordenens Barighed. Jeg troer nemlig for mit Vedkommende, at Forretningsordenen ikke blot gjælder for denne enkelte Forsamling; men jeg troer, at den gjælder ogsaa for den næste Forsamling, forsaavidt den ikke forandres (Ja). Jeg troer, altsaa at den ikke behøver at antages paany; thi den gjælder uden ny Antagelse indtil Videre; det er i det mindste min Opfattelse af Sagen. Hvad nu de to stillede Forslag angaaer, saa skal jeg, med Hensyn til Nødvendigheden af det første, tillade mig at minde om, at jeg udtrykkeligt bemærkede, at Formanden ikke ansaae sig berettiget til at dele en enkelt §; nu er det ganske sandt, at Formanden kunde ved Hjælp af Forretningsordenens sidste Bestemmelse erholde Sanction paa et Forslag til Deling i særdeles paatrængende Tilfælde; men, naar Regelen er givet saaledes, som den er givet i § 15, saa maatte der være ganske særdeles Grunde, som skulde foranledige en Afvigelse; disse ville ei altid findes, og det er desuden langt mere hensigtsmæssigt at Spørgsmaalet om en saadan Deling finder sin Afgjorelse paa samme Tid, som Formanden iøvrigt afgjør Afstemningsordenen. Sagen bliver betimeligere forberedt, modnere overveiet, naar Formanden er berettiget til forud at bestemme, at en mindre Deel af Paragraphen sættes under særskilt Forhandling, ligesaa vel som han kan bestemme, at flere Paragrapher samles til et større Affnit. Den Ret, som er givet ham, til at sammenlægge, den synes ogsaa at kunne gives ham til at adskille; at den ikke er overflødig, har jeg allerede vist.

Hvad Forslaget til § 16 angaaer, saa har det ærede Medlem fundet det meget forunderligt at et saadant Forslag er fremkommet, skjøndt ingen Begjering derom er stillet af Ministeriet. Jeg troer dog, at Forandringen vilde have været